

Cenyir el vent

Vaig conèixer Josep Vicente arran de l'edició de *Cenyir el vent*, llibre publicat l'any 2010 per la Col·lecció Josep Pla de la Diputació de Girona. En aquesta obra, aplec d'articles publicats al diari El Punt i a la revista Àncora, cristal·litzen les formes més plenes de la cultura i, al mateix temps, la summa vital d'una persona entranyable. Des d'un centre de gravetat moral, el llibre decortica els principals objectes de passió del seu autor: Sant Feliu de Guíxols, la Mediterrània, el paisatge, Itàlia, l'urbanisme, l'art en les seves diverses facetes (pintura, música, literatura, arquitectura, escultura...), la política i, sobretot, la civilitat i l'amistat. Al llarg d'un any vam estar precisant amb Josep Vicente els diversos blocs temàtics que configurarien l'obra, els articles que inclouríem i els articles que descartaríem, i també vam fer múltiples observacions sobre el vigor d'una llengua que, com recalca el poeta Quim Espanyol en el pròleg del llibre, "és viva, no gens artificiosa i, per això mateix, intensa en el sentit". Durant mesos vaig viure imantat per la força estètica, la mesura, el cicle pacient de la reflexió i la destil·lació intel·lectual d'una veu literària que es culmina en una aposta pel valor civilitzant de la cultura.

De mica en mica vaig comprendre que el punt d'excel·lència de les grans aptituds intel·lectuals de Josep Vicente

El llibre 'Cenyir el Vent', de Josep Vicente, va ser presentat el 5 de novembre del 2010 ■ PERE CARRERAS

eren els dos atributs més alts que pot tenir una persona: la bondat i la voluntat de comprensió de l'altre, dos valors que contrasten amb la carn viva que exhibeixen tants i tants governants d'ara, gestors sobradament preparats en la lògica indefectible de dir com són les coses però nuls a l'hora de transformar la realitat i de fecundar-la amb la vella fórmula humanista de fondre virtut i coneixement. De mica en mica, vaig anar sabent que amb Josep Vicente havíem començat a forjar —com deia ell— "una bella amistat". Un dia, com autoimpugnant un dels seus recurrents vendavals d'idees, va dir amb aquell escepticisme que tant li agradava d'impostar: "Però ara tot això ja no importa, només m'he de preocupar de morir". "Serà una mort prematura", li vaig dir. I va riure obertament, mentre em deixava anar una clatellada. A mesura que teníem l'edició endreçada, ens trucàvem i ens escrivíem més i més. No tant per referir-nos al llibre sinó per parlar d'allò de què parlen dos amics, de tot, de tot i en una palpitació comuna. A les dotze d'avui, hora del seu enterrament, seré lluny de Sant Feliu. No em caldrà aturar les broques del meu rellotge, perquè és l'absència la que ens funda i no al revés. M'apartaré en un lloc solitari i llegiré aquest fragment de Josep Vicente dedicat al Sant Pol de Sant Feliu, un fragment intemporal com la meva estima: "I en acabar el camí hauràs arribat a un petit parc que té una duna també petita de joguina i un rengle d'ingènues casetes de bany. El temps seguirà el camí del sol i tu te l'aniràs bevent a glopets lents, com diu que s'ha de beure l'ambrosia. I quan hagis sortit de l'encanteri el vaixell ja no hi serà". ■